

QUIN

*Det kunne være dejligt at slippe helskindet igennem, tænkte Quin. Hun dukkede til højre, da hendes modstanders sværd kom hvislende gennem luften til venstre for hende og nær havde hugget hendes arm af. Quins eget svipsværd lå sammenrullet som en pisk i hånden på hende. Hun slog det ud med et smæld, og det stivnede i langsværdsform. *Det ville være en skam, hvis han flækkede skallen på mig nu. Jeg er så tæt på at nå hele vejen i mål.* Den kæmpestore mand, hun sloges med, så ud til at være svært begejstret ved tanken om at slå hende ihjel.*

Quin havde solen i øjnene, men en refleks fik hende til at løfte sværdet op over hovedet for at parere sin modstanders næste slag, før han kløvede hovedet på hende. Slaget mod hendes sværd var som at blive ramt af en træstamme, og benene knækkede sammen under hende.

”Nu har jeg dig vist!” brølede hendes modstander. Alistair MacBain var den største mand, hun kendte. Hans røde hår lyste op som en ondsindet, skotsk glorie i de støvfylde solstråler, der faldt ind gennem ovenlysvinduet, da han tårnede sig op over hende. Han var hendes onkel, men det var uden betydning lige nu.

Quin krabbede baglæns. Alistairs enorme arm svang ubesværet med det overdimensionerede våben, som om det ikke var andet

end en tamburstav. Med ét gik det op for hende: *Han har virkelig tænkt sig at slå mig ihjel.*

Hendes blik flakkede rundt i lokalet. John og Shinobu sad på gulvet i laden og gloede på hende. De klamrede sig begge febrilsk til deres svipsværd, som var det en redningsvest, men ingen af dem kunne hjælpe hende. Det var hendes kamp.

”De er ikke meget bevendt, vel?” bemærkede hendes onkel.

Quin kom op på det ene knæ og så Alistair vrikke med håndled-det og ændre sit enorme svipsværd fra den lange, slanke form, han hidtil havde kæmpet med, til et tykt og dødbringende, tveægget slagsværd, som var det foretrukne våben for enhver ægte skotte, der skulle til at sætte dødsstødet ind.

Våbnets mørke materiale løb ned ad sig selv som olie, før det igen tog fast form. Han løftede det op over hovedet og stødte det direkte ned mod hendes kranium. Quin spekulerede på, hvor mange af hendes forfædre, der var blevet lavet til hakkekød af sværd med lige præcis den udformning.

Jeg tænker, og det kommer til at koste mig livet, sagde hun til sig selv.

Søgere *tænkte* ikke, når de kæmpede. Og medmindre Quin holdt op med at knevre løs med sig selv, ville Alistair splatte hendes hjerne ud over de rene strå på ladens gulv. *Som jeg lige har fejjet,* tænkte hun. Og så: *Gudfader, Quin, hold så op!*

Akkurat som når man spænder musklerne i hånden for at lave en knytnæve, fokuserede Quin sit sind. Der blev øjeblikkeligt stille.

Alistairs slagsværd hvislede gennem luften mod hendes hoved. Han stirrede ned på hende, mens han svingede armene, og han stod med let spredte ben, den ene fod lidt foran den anden. Quin så en næsten umærkelig sitren løbe igennem hans venstre ben, som om han var en lille smule ude af balance. Mere havde hun ikke brug for. Han var sårbar.

Et splitsekund før Alistairs sværd ville have flækket Quins

pandebrask, dukkede hun sig og vred sig en halv omgang om mod ham, samtidig med at hun vippede med håndleddet og gav sit svipsværd en ny form. I et kort sekund blev det olieagtigt flydende, inden det tog form som en tyk dolk. Hendes onkels slagsværd ramte ved siden af og borede sig tungt ned i ladegulvet bag hende. I samme sekund kastede Quin sig frem og begravede sit våben i Alistairs venstre læg.

”Arhh!” skreg den store mand. ”Du fik mig!”

”Ja, det gjorde jeg vist, onkel.” Hun mærkede et selvtilfreds smil trække i mundvigene.

Frem for at skære muskel fra knogle løb Quins svipsværd sammen i en pøl, da det kom i kontakt med Alistairs hud – ligesom Alistairs sværd var det indstillet på træningsfunktion og kunne ikke gøre skade på modstanderen. Men havde det været en ægte kamp – og den havde føltes ægte, ingen tvivl om det – ville Alistair være blevet gjort ukampdygtig.

”Afgjort!” udrød Quins far, Briac Kincaid, henne fra den anden ende af lokalet og gjorde dermed en ende på kampen.

Quin hørte John og Shinobu juble. Hun trak sit våben væk fra Alistairs ben, og det fandt tilbage til sin dolkeform. Alistairs egen klinge var boret femten centimeter ned i ladens hårdtstampede gulv. Han vippede med håndleddet, så svipsværdet trak sig sammen og fri af jorden, før det rullede sig ind i hans hånd igen.

De havde kæmpet midt på gulvet i den kolossale træningslade med de gamle stenvægge rundt om det halmdækkede lergulv. Sollyset strømmede ind gennem fire store ovenlysvinduer i stentaget, og en brise snoede sig ind gennem den åbne ladeport, hvorigennem der var kig ud til en vidtstrakt eng.

Quins far, deres chefræner, trådte ud midt på gulvet, og i det samme gik det op for Quin, at hendes kamp med Alistair kun havde været opvarmning. Det svipsværd, som Briac havde i højre hånd, var det rene legetøj i forhold til det våben, han havde spændt på

brystet. Det hed en *formørker*. Det var lavet af metal, som chan-gerede i lyset, og lignede løbet på et kæmpestort gevær, nærmest en hel lille kanon. Quin stirrede stift på den og så metallet glimte i alle regnbuens farver, idet Briac gik gennem en solskinsplet.

Hun skævede til Shinobu og John. De var tilsyneladende helt med på hendes tanker: *Vær klar på det værste. Jeg aner ikke, hvad der skal ske.*

”Tiden er inde,” sagde hendes onkel Alistair henvendt til de tre lærlinge. ”I er gamle nok. Nogle af jer” – her kiggede han på John – ”er ældre, end I burde være.”

John var seksten, et år ældre end Quin og Shinobu. Ifølge den normale tidsplan burde han allerede have aflagt eden, men han var kommet sent i gang med træningen – han havde været tolv, mens Quin og Shinobu var begyndt som otteårige. Det var et evigt irri-tationsmoment for ham, og Alistairs bemærkning fik hans kinder til at blusse – hvilket med det samme kunne ses, fordi han var så lys i huden. John var en pæn fyr med fine ansigtstræk, blå øjne og brunt hår med den fineste antydning af et gyldent skær. Han var stærk og hurtig, og Quin havde efterhånden været forelsket i ham i et stykke tid. Hans blik flakkede hen mod hende, og han formede et lydløst spørgsmål med læberne: *Er du okay?* Hun nikkede.

”I dag skal I vise jeres værd,” fortsatte Alistair. ”Er I Søgere? Eller er I bare nogle slatne hestepærer, som vi kommer til at skrabe op fra gulvet, næste gang vi muger ud?”

Shinobu rakte en hånd i vejret, og Quin havde ham mistænkt for at ville sige noget i stil med: *Faktisk, så er jeg en slatten hestepære ...*

Alistair lukkede munden på Shinobu, før han kunne komme i gang med sine morsomheder. ”Det er ikke for sjov, sønnike,” sagde han.

Shinobu var Quins fætter og søn af den rødhårede kæmpe, der kort forinden havde forsøgt at hugge knoppen af hende. Shinobus

mor havde været japaner, og i hans ansigt var de bedste træk fra Østen og de bedste træk fra Vesten forenet i noget nær det perfekte. Han havde glat, mørkerødt hår og en senet krop, der allerede var højere end de fleste fuldvoksne japanske mænd. Han slog blikket ned, som for at undskylde det ildevalgte tidspunkt at lave sjov på.

”For dig og Quin kan det meget vel blive jeres sidste træningskamp,” forklarede Alistair for Shinobu. ”Og for dig, John, så er det din chance for at vise, at du stadig hører til her. Er I med?”

De nikkede alle tre. Johns blik var imidlertid stift rettet mod formørkeren, som Briac havde spændt på overkroppen. Quin vidste, hvad han tænkte: *Uretfærdigt*. Og det var uretfærdigt. John var den bedste krigere af dem alle tre ... bortset fra, når der var en formørker med i spillet.

”Generer den dig, John?” spurgte Briac og klappede det mærkværdige våben, han havde på brystet. ”Ødelægger den din koncentrationsevne? Den er ikke engang tændt endnu. Hvad vil der så ikke ske, når jeg trykker på knappen?”

John valgte klogelig ikke at svare.

”Slå træningsfunktionen fra på jeres våben,” befalede Alistair.

Quin kiggede ned på svipsværdets greb. For enden af skæftet var et lille hulrum. Hun stak hånden ned i sin højre støvle og fiskede en lille genstand med form som en fladtrykt cylinder, lavet af det samme sorte, olieagtige materiale som sværdet, op af en lomme i det gamle læder. Hun stak cylinderen i hullet i sværdskaftet, mens hendes fingre af sig selv stillede på de bittesmå drejeskiver, der sad på den. Da den sidste drejeskive blev stillet, mærkede hun en let vibration i hånden, og straks føltes svipsværdet anderledes, som om det nu var klar til at blive brugt til det, det var beregnet til.

Hun tog fat om sværdspidsen med venstre hånd og så den blive flydende og samle sig i en pynt om hendes fingre. Selv ”tændt” ville sværdet aldrig skære hende. Men alle andre var nu lovligt bytte.

Quins puls begyndte at stige, da hun så sin far og Alistair

slukke for træningsfunktionen på deres egne svipsværd. Der var ikke noget nemt ved en ”tændt” kamp. Men hvis hun gjorde det godt, var hun kun få minutter fra at få sin fars godkendelse, så hun kunne slutte sig til sine forfædre og påtage sig det ædle hverv som Søger. Lige siden sin tidligste barndom havde hun hørt på sin onkel Alistairs historier om Søgere, der brugte deres evner til at ændre verden til det bedre. Og lige siden otteårsalderen havde hun trænet med henblik på at udvikle de selvsamme evner. Hvis det lykkedes nu, ville hun endelig blive en af dem.

John og Shinobu var færdige med at indstille deres svipsværd, og laden emmede nu af en ny slags energi, en følelse af livsfarlig forventning. Quin fik øjenkontakt med John og sendte ham et blik, der sagde: *Vi kan godt.* Han svarede med et næsten umærkeligt nik. *Vær klar, John, tænkte hun. Vi gør det i fællesskab, og vi skal være sammen ...*

En skinger lyd skar gennem laden, og den var så gennemtrængende, at Quin i et kort øjeblik spekulerede på, om den kun fandtes inde i hendes hoved. Ét enkelt blik på Johns udtryk var imidlertid nok til at fortælle hende, at det ikke var tilfældet. Det besynderlige, kanonlignende skydevåben, som hendes far var udstyret med, formørkeren, var blevet tændt. Dens bagende dækkede hele Quins fars brystkasse, og den var så stor, at den blev holdt på plads af stropper op over skuldrene og rundt om ryggen. Løbet var femogtyve centimeter tykt, og i stedet for en enkelt munding var der hundredvis af småbitte huller i det changerende metal. Hullerne var ujævnt placeret og af forskellig størrelse, og på en eller anden måde fik det den til at se endnu værre ud. Da formørkeren var fuldt opladt, fortonede den skingre hyletone sig og blev afløst af knitrende elektricitet i luften rundt om våbnet.

Shinobu rystede på hovedet, som om han forsøgte at få lyden ud af ørerne. ”Er det ikke lige lovlig farligt at bruge det stykke legetøj, når vi er så mange, der kæmper?” spurgte han.

”Hvis I fejler i vores kamp i dag, vil I med stor sandsynlighed komme til skade,” sagde Alistair, ”eller endda blive ... formørket. I dag gælder alle kneb. Lad lige det sive ind et øjeblik.”

De tre lærlinge havde før set formørkeren blive affyret og havde endda øvet sig i at undgå den i én mod én-situationer, men de havde aldrig set den i brug i en ægte kamp. Formørkeren var lavet til at indgyde frygt, og den virkede. *Vi kæmper for en værdig sag*, gentog Quin for sig selv. *Jeg vil ikke være bange. Vi kæmper for en værdig sag, jeg vil ikke være bange ...*

Med sit svipsværd fiskede Alistair noget op, der lå og flød i et metaltrug langs ladens ene væg. Det var en tung jernring med en diameter på cirka femten centimeter, dækket af lærred og indsmurt i tjære. Han kastede den op i luften.

Mens jernringen snurrede i luften, strøg Alistair en tændstik. Ringen faldt ned mod ham, og han greb den med svipsværdet igen. Han satte tændstikken til den, og de tre lærlinge så flammerne tage fat i tjæren. Alistair snurrede ringen rundt på sværdet med et onskabsfuldt glimt i øjet.

”Fem minutter,” sagde han og skævede til uret højt oppe på den ene væg. ”Lad ingen flammer sprede sig, hav livet og forstanden i behold og ringen i jeres besiddelse, når tiden er gået.”

Lærlingene kastede hurtige blikke rundt i laden. Der var halm-baller stablet langs væggene, løs halm strøet ud over gulvet, rundt omkring stod gamle træstativer med kampvåben, klatrereb hang ned fra loftet, for ikke at tale om selve laden, hvis stenmure blev støttet af både bjælker og knastørre hanebånd. De skulle med andre ord kaste rundt med en brændende ring i et rum fyldt med optændingskvas.

”Ingen flammer,” mumlede Shinobu. ”Vi skal være glade, hvis vi undgår at futte hele hytten af.”

”Vi kan godt,” hviskede Quin og John i munden på hinanden. De udvekslede et hurtigt smil, og Quin mærkede Johns arm mod sin, varm og stærk.

Alistair kastede ringen højt op under hanebåndene.

”Vis, hvad I dur til!” brølede Briac og slog sit svipsværd ud. Så løb han og Alistair mod lærlingene med dragne våben.

”Den ta’r jeg!” råbte Shinobu og sprang til side, da Alistair kom farende, og løb ind midt i laden, hvor ringen snurrede nedad mod halmen på gulvet.

Quin så Briac sætte kurs direkte mod John. Han vippede sit svipsværd om til en krumtabel og svingede det i en stor bue for at hugge John midtover. Hun nåede lige at se Johns svipsværd springe frem for at parere, og så var Alistair over hende.

”Jeg har den!” råbte Shinobu, da han greb den brændende ring på spidsen af sit svipsværd. Den gled ned mod hans hånd og brændte hans fingre, så han måtte snurre den op mod sværdspidsen igen.

Alistair huggede ud efter Quin, idet hun gled til side, forvandlede sit sværd til en kortere klinge og gjorde udfald mod hans ryg. Han var allerede i færd med at snurre rundt for at imødegå hendes angreb, og han parerede hendes stød.

”Du er for langsom, min pige,” sagde han. ”Du tøver, når du gør udfald. Hvorfor? Kommer du måske ikke til at stå med den mest dyrebare genstand i hele menneskehedens historie i hænderne? Du må ikke tøve. Og når du er i *Intetheden*, når du træder *imellem*, er det den visse død, hvis du tøver.” Det var Alistairs mantra, som han havde slået hende oven i hovedet med i årevis.

John og Briac havde en drabelig slagudveksling. Briac så ud, som om han havde tænkt sig at dræbe John ved først givne lejlighed. Og alligevel matchede John ham slag for slag – han var en fremragende kriger, når han koncentrerede sig om at være det. Men Quin behøvede kun at kaste et enkelt blik på John for at se, at han kæmpede med vreden uden på tøjet, og at han var rædselslagen for formørkeren. Sommetider kunne man kanalisere sin vrede og frygt og bruge energien konstruktivt. Men i de fleste

tilfælde var følelser en ulempe. De ødelagde fokus og fik en til at bruge kræfterne uklogt.

Med ét gik det op for Quin, at Alistair havde bakket hende ind i John og nu kæmpede mod dem begge. Det frigav Briac, så han kunne vende sig mod Shinobu. Formørkerens summen steg til ulidelige højder.

”Jeg kaster ringen!” råbte Shinobu. I samme øjeblik gik formørkeren på Briacs bryst af. Shinobu kastede ringen højt op mellem hanebåndene over Quin og John, netop som formørkerens løb udspyrede tusind hidsige, elektriske gnister. Gnisterne summede som en arrig bisværme og stimedede gennem luften mod Shinobu.

Shinobu kastede sig ned under skuddet og rullede til side. Nu da gnisterne ikke længere havde noget menneskeligt mål at ramme, kolliderede de i stedet med træningssalens bagvæg i en eksplosion af regnbuefarvet lys.

”Jeg har den,” råbte John og sprang væk fra kampen med Alistair for at fange ringen med sit sværd, før den faldt til jorden. En tyk dråbe tjære rev sig løs fra jernringen og landede på en halmballe, der øjeblikkeligt brød i brand. John trampede ilden ud, mens ringen gled ned ad sværdet og brændte ham på hånden.

”Shinobu!” råbte han og kastede ringen op mellem hanebåndene igen. Han sprang ind foran Quin og aflastede hende, så det i stedet var ham, der tog imod Alistairs nådesløse slag, netop som Shinobu greb ringen i den anden ende af lokalet.

Quin forsøgte at hvile sin sværdarm et kort øjeblik, men Briac var på vej med formørkeren. Knitrende og summende gnister blev affyret mod hende.

Hvis hun lod gnisterne nå helt hen til hende, ville hun aldrig komme af med dem igen. De ville ikke dræbe hende, men de ville gøre det af med hende. *Et formørkerfelt er værre end døden ...* Quin bremsede sine tanker. Hun skulle være Søger, finder af skjulte veje. Der var kun kampen; konsekvenser fandtes ikke.

Hun sprang til side, greb fat i et klatretov og svingede sig uden for rækkevidde. Gnisterne fra formørkeren gled forbi, dansede langs væggen og forsvandt lige så harmløst bag hende.

Hun landede bag ved sin far. Han var allerede i færd med at vende sig om, og hans sværd forvandlede sig til en slank og ond-sindet kling. Han slog til, før hun nåede at finde balancen, og hans våben flænsede hendes skjorteærme og skar hende i underarmen.

Blod begyndte at dryppe fra hendes arm, og det gjorde muligvis også ondt, men det havde hun ikke tid til at tænke på. Formørkerens høje hvin var begyndt at vokse igen.

Nu kæmpede Shinobu mod Alistair. John havde fået ringen tilbage og snurrede den på sit svipsværd, så den ikke gled ned og brændte ham, mens han stampede flammerne ud i endnu en antændt halmballe.

Briac vendte sig om og affyrede på ny formørkeren. Denne gang mod John.

”John!” råbte Quin.

Han kastede ringen fra sig i blinde, da han så gnisterne komme strømmende imod sig. Quin troede, at han ville springe til side, men han stod som forstenet og stirrede fortabt på gnisterne.

”John!” råbte hun igen.

I sidste øjeblik sprang Shinobu væk fra sin kamp med Alistair og tacklede John. De to lærlinge tumlede i sikkerhed væk fra formørkerens bane. Gnisterne ramte væggen, hvor Johns hoved havde været, og forsvandt i en serie hurtige lysglimt.

Quin havde været så bekymret for John, at hun helt havde glemt ringen, og nu hoppede den brændende cirkel hen over gulvet og satte ild til halmen.

Formørkeren hvinede igen for fuld styrke. Quin bemærkede et fornøjet udtryk i sin fars ansigt, da han sigtede på John og affyrede den endnu en gang.

John vendte sig tryllebundet om. Han stirrede på gnisterne, der

havde kurs mod ham, hypnotiseret af deres grusomme skønhed. Varig – det var det, formørkeren var. Hvis man blev omsluttet af gnisterne, overtog de ens forstand og blev der. Og John stod bare og ventede på at blive ramt.

Hun så Shinobu sparke John til side og ud af formørkerens bane for anden gang.

John faldt omkuld på gulvet, og denne gang blev han liggende.

Quin samlede den brændende ring op og stampede flammerne ud i det kølvand, den havde trukket hen over gulvet. For første gang i løbet af kampen blev hun vred. Hendes far gik målrettet efter John. Det var tarveligt.

Hun kastede ringen hen til Shinobu, løb tværs gennem laden og satte en hård kropstackling ind på Briac, så både han og formørkeren blev væltet omkuld. Gnister skød op mod loftet og sprang rundt mellem hanebåndene og loftsbjælkerne i et kaotisk mønster.

Quin førte af alle kræfter sværdarmen ned mod sin fars ansigt.

”Afgjort!” råbte Briac, før slaget nåede ham. Quin adlød øjeblikkeligt hans befaling og foldede sit svipsværd sammen.

Shinobu greb den brændende ring en sidste gang. Quin kiggede op på uret og blev dybt forundret over at se, at der kun var gået fem minutter. Det havde føltes som et år. John rejste sig langsomt fra gulvet. Alle hev efter vejret.

Briac kom på benene. Uden at sige et ord var det, som om han og Alistair lavede en fælles vurdering af kampen. Alistair smilede. Så vendte Briac sig om og gik hen mod våbenarsenalet. Han haltede lidt på det ene ben.

”Quin og Shinobu, ved midnat,” råbte han uden at vende sig om. ”Vi mødes ved bautastenen. I får en travl nat.” Han stoppede op i døråbningen ind til arsenalet. ”John, du har mange gange besejret de andre, og endda også mig, men de evner så jeg ikke noget til i dag. Mød mig på fælleden ved spisetid. Vi må have en ærlig snak.”

Med de ord lukkede han uigenkaldeligt døren bag sig.

Quin og Shinobu så på hinanden. Quins vrede var forduftet. På den ene side havde hun lyst til at skrike højt af henrykkelse. Sådan havde hun aldrig kæmpet før. I nat skulle hun aflægge sin ed. Det liv, hun havde set frem til siden barndomsårene, skulle endelig til at begynde. Men samtidig følte hun med John, der stod midt ude på gulvet og stirrede ned i jorden.

JOHN

Solen stod lavt på himlen over det skotske gods, da John slentrede væk fra træningshallen. Quin og han havde som altid forladt laden hver for sig, men han vidste, at hun ventede på ham.

For tusind år siden havde der ligget en borg på godset, som havde tilhørt en fjern gren af Quins slægt. I dag lå borgen i ruiner, og de smuldrende tårne lå højt over den brede flod, der løb i en krumning rundt om jorderne. Når John kiggede op, kunne han i det fjerne se den øverste top af ruinen.

I dag bestod godset af flere hundrede år gamle hytter, hvoraf de fleste var bygget af sten, som var blevet slæbt ned fra borgen. Hytterne lå spredt rundt langs kanten af en kæmpestor eng, som blev kaldt fælleden. Det var forår, og fælleden var fuld af vilde engblomster. Bag engen begyndte skoven, en høj skov med eg og elm, der sneg sig helt hen og kastede skygger på husene og strakte sig op til ruinen og videre endnu.

Laderne og staldene lå i den ene ende af engen. Der var dyr i nogle af dem, mens andre, ligesom den kolossale træningslade, blev brugt som træningslokaler for lærlingene, når de skulle øve de kundskaber, de fik brug for som Søgere.

John gik gennem skyggerne i skovbrynet og fortsatte ind mellem træerne. Selv efter den gigantiske fiasko på træninggulvet

begyndte hans hjerte at slå hurtigere. Han befandt sig i en anden verden, når han var i skoven sammen med Quin, langt væk fra den del af hans liv, der ellers plejede at overskygge alt andet det meste af tiden. Det var flere dage siden, de havde været alene sammen, og lige nu kunne han ikke komme i tanke om noget, der var vigtigere end at finde hende.

Hun ventede aldrig samme sted to gange, men han måtte være ved at nærme sig. Han befandt sig i den del af skoven, de var allermost glade for, hvor trækronerne lukkede sig over hovederne på dem og skyggede for solen, så skovbunden blev mørk og tyst. Kort efter tog to hænder ham om livet, og en hage gled op på hans skulder.

”Hej,” hviskede hun i hans øre.

”Hej,” hviskede han med et smil.

”Se, hvad jeg har fundet ...”

Hun tog ham i hånden. Quin havde mørkt, skulderlangt hår og et dejligt ansigt med elfenbenshvid hud og store, mørke øjne. Hendes øjne lynede skælmsk, og han fulgte med. Hun førte ham hen til en lille klynge egetræer, der stod så tæt, at de dannede et lille indelukke mellem stammerne. Hun gik ind gennem en åbning mellem to af træerne og trak John med indenfor.

I løbet af et øjeblik stod de sammen inde i den lille lysning. ”Det er ikke nødvendigvis kroens fineste værelse,” mumlede hun.

”Det er bedre,” sagde han. ”På kroen ville du måske stå meget længere væk.”

Egentlig var der ikke plads til dem begge, og John var nødt til at trække hende helt ind til sig, hvilket han ikke havde spor imod. Han sænkede hovedet for at kysse hende, men Quin bremsede ham og tog i stedet hans ansigt mellem hænderne.

”Jeg er urolig,” mumlede hun.

Det kunne han godt mærke. Uroen ligefrem emmede fra hende, som flimrende varmedis over varm asfalt på en sommerdag. Hun

havde selvfølgelig også god grund til at være urolig. Den kundskab, de lærte, var ældgammel, og der blev værnet nøje om den. Og for Johns vedkommende kunne han kun gøre sig fortjent til at lære den ved at udføre hver eneste af de udstukne opgaver perfekt. Han var ikke ligefrem Briacs yndling. Den mislykkede kamp i dag var garanteret præcis den undskyldning, Briac havde ventet på.

”Jeg har aldrig hørt min far sige noget så ... endegyldigt til dig,” sagde hun afdæmpet. ”Hvad nu, hvis han har tænkt sig at smide dig ud?”

I et par minutter havde udsigten til at skulle møde hende i skoven fortrængt Johns frygt, men nu meldte den sig igen for fuld styrke. Han var den stærkeste kriger af de tre, og alligevel havde han svigtet i kampen. Han havde svigtet lige netop på det tidspunkt, hvor han havde allermest brug for at slå til.

Han lod hovedet falde bagover og hvilede det mod en træstamme. I et kort øjeblik sloges han med følelsen af at blive trukket til bunds i havet af en stor sten. Nej, tænkte han. *Jeg kan ikke svigte. Det nægter jeg.*

Hele hans liv havde handlet om at komme til at aflægge eden. Han var John Hart. Han ville generobre det, der var blevet taget, og aldrig mere være underlagt andres nåde. Det havde han lovet, og det var et løfte, han havde tænkt sig at holde.

”Briac er nødt til at tage det alvorligt,” sagde han til Quin og gjorde sig store anstrengelser for at lyde selvsikker, både for hendes og sin egen skyld. Han var nødt til at trække sig selv op ved håret og ryste fortvivlelsen af sig. ”Jeg var ... elendig i kampen, ikke? Han bliver nødt til at være striks. Han er ’de skjulte vejes vogter’ og alt det der. Men han har brugt årevis på at træne mig. Jeg er næsten i mål. Det ville være forkert at smide mig ud nu.”

”Selvfølgelig ville det være forkert. Det ville være totalt forkert. Men han siger ...”

”Din far er en hæderlig mand, ikke? Han skal nok gøre det,

der er rigtigt. Det er jeg ikke bekymret for. Og det skal du heller ikke være.”

Quin nikkede, men tvivlen var tydelig at læse i hendes mørke øjne. Det kunne han ikke bebrejde hende. John troede heller ikke selv på de ting, han sagde om Briac. Han vidste udmærket, hvilken slags mand Quins far var, men han klyngede sig til håbet om, at Briac ville holde ord. Der havde været vidner til hans løfter, og Briac var nødt til at indfri sin forpligtelse. Hvis ikke ...

Han tvang tanken ud af hovedet. Livet havde været godt her på godset sammen med Quin – bedre end før, og langt bedre, end han havde turdet håbe på – og det havde han ikke lyst til at lave om på.

Quin og John var blevet venner på hans allerførste dag på godset. De havde været børn dengang – John havde kun været tolv – men ikke desto mindre havde han som noget af det første tænkt på, hvor køn hun var.

I løbet af det første år kom både hun og Shinobu ofte på besøg hjemme hos John i hans egen hytte, men det bedste var, når Quin besøgte ham alene. Hun var dybt betaget af hans beskrivelser af London og var ivrig efter at vise ham hele godset.

Dengang Johns mor stadig levede, havde hun advaret ham om, at han altid skulle være på vagt, ligegyldigt hvem han var sammen med, og det havde han. Men han kunne godt lide at høre om Quins familie og om godsets historie. Og Quin var tilsyneladende glad for at være sammen med ham – ikke fordi han var rig, eller hans familie var betydningsfuld, men fordi hun kunne lide ham. Bare ham. Det havde han aldrig prøvet før. Selv som tolvårig nægtede John at lade sig påvirke af det – hendes interesse kunne have været et trick, en måde at få ham til at sænke paraderne på, så hun kunne komme til at snage i hans hemmeligheder. Men han tilbragte alligevel meget tid sammen med hende. Shinobu øvede han kampteknik sammen med. Quin gik han tur sammen med.

Og hun begyndte at få ... former. Han havde ikke været klar

over, hvor forstyrrende former kunne være. Han vidste, han var fortabt, da han som fjortenårig opdagede, at han sad i sprogklassen og filosoferede over den bløde linje, hvor Quins slanke talje gled over i hoftens runding. Det var meningen, de skulle læse højt på hollandsk, men han havde travlt med at forestille sig, at han fulgte omridset af hendes krop med hånden. Han forsøgte at lade være med at tænke på hende og være så klarhovedet og beregnende, som hans mor ville have ønsket, men han kunne simpelthen ikke få sig selv til at tro på, at Quins venlighed var falsk.

Så, da hun var næsten femten, blev de sat op mod hinanden i en ualmindelig hård træningskamp i laden. Alistair lod dem støde sammen igen og igen og forlangte, at de kæmpede til det yderste af deres ydeevne.

”Kom nu, John. Slå hende!” råbte Alistair i den tro, at John måske holdt lidt igen over for Quin.

Måske *holdt* han lidt igen. Det var vinter, og hendes kinder glødede, og hendes mørke øjne skinnede af anstrengelse, mens hun kredsede adræt om ham med sit sværd.

Hun væltede ham omkuld med et hårdt slag. Måske havde han ladet hende slå ham, for han havde ikke noget imod at blive væltet. Han forestillede sig, at han rullede rundt på gulvet sammen med hende ... Og så var kampen slut, og de stod begge to og hev efter vejret og stirrede på hinanden tværs over træningsarealet.

Alistair gav dem fri, og John forlod laden i en døs, mens han forsøgte at lægge så stor afstand som muligt til hende. Han så ikke, hvor han gik. Han så kun Quin. Lysten til at være sammen med hende var overvældende.

Han gik om bag laden og gemte sig bag vintertræernes nøgne stammer. Der lænede han sig op ad stenmuren. Hans mor havde advaret ham imod kærligheden utallige gange. *Når du elsker, åbner du dig selv for et dolkestød*, havde hun sagt til ham dengang for mange år siden. *Og når du føler ægte kærlighed, stikker du*

dolken i dit eget bryst. Der var ikke plads til kærlighed i nogle af hans planer. Men hvordan kunne man planlægge sig ud af det her? Det var ikke kun hendes skønhed, han begærede. Det var alt ved hende: pigen, der talte med ham; pigen, der bed sig i underlæben, når hun var dybt koncentreret; pigen, der smilede, når de gik tur sammen i skoven.

Han trykkede kinden mod ladens kolde sten og forsøgte at få hende ud af hovedet, mens han mærkede sit hjerte dunke.

Så, lige pludselig var Quin der og gik forbi enden af laden lige for næsen af ham. Hun stirrede ind i skoven og virkede også omtumlet. Deres øjne mødtes, og med ét vidste han det – vidste, at hun var gået ud for at lede efter ham.

John rakte hånden frem, tog fat i hendes ærme og trak hende ind til sig. Og pludselig havde hun slået armene om ham. Ingen af dem havde nogensinde prøvet at kysse, men lige med ét var han i fuld gang med at kysse hende. Hun var varm og blød, og hun gengældte hans kys.

”Det håbede jeg, at du ville gøre,” hviskede hun.

Han havde tænkt sig at sige noget romantisk og velovervejet, som for eksempel: *Du er så smuk*, men i stedet kom en dybereliggende sandhed væltende ud af ham. ”Jeg kan ikke undvære dig,” hviskede han til hende. ”Jeg vil ikke være alene ... Jeg elsker dig, Quin ...”

Så kyssede de igen.

Tunge fodtrin nærmede sig, kviste knækkede. Det var Alistair; hans skridt kunne de kende hvor som helst.

Straks skubbede de sig væk fra hinanden, og da Alistair drejede om hjørnet, var Quin forsvundet rundt om det modsatte hjørne med et sidste dvælende blik på John.

Det blev indledningen på deres stævnemøder i skoven. Quin var sikker på, at hendes forældre ikke ville give hende lov, hvis de vidste noget, så de holdt deres følelser for hinanden hemmelige. Men med tiden blev det indlysende, at alle på godset vidste besked

med deres ændrede forhold – efter et stykke tid fornemmede John et køligere strejf i Briacs blik og en underliggende irritation i Shinobus væremåde.

John havde forsøgt at retfærdiggøre sine følelser. Måske var det kærlighed, han følte, men kunne kærlighed ikke også være en fordel? Ville Briac ikke være nødt til at synes bedre om ham, når det gik op for ham, hvor meget Quin og han følte for hinanden? Hvis han kunne nå så vidt som til at overtale Briac til at give ham lov til at gifte sig med hende, ville det så ikke skabe en alliance? En alliance med Briac ville ikke være spor behagelig, men det kunne måske være en måde for ham at indfri sit løfte på, i det mindste for en stund.

Og en følelse, der gjorde John så glad, kunne da umuligt være dårlig.

Nu, inde mellem træerne med armene om Quin, blev han stadig forundret over, hvor rigtigt det føltes. Når de var alene, kunne han sagtens forestille sig, at hun ville være ved hans side i alt det, der lå og ventede. I sidste ende skulle hun nok komme til at forstå det, selv det om hendes far ...

”Du skal ikke være bekymret,” sagde han og fik hende til at se ham i øjnene. ”Jeg skal nok blive Søger ligesom dig. Også selvom jeg er en lille smule længere om at nå til vejs ende. Det er meningen, at vi to skal være sammen.”

Bekymringen lattede en smule fra Quins ansigt. Hun var lige ved at smile. ”Det er meningen,” gentog hun og nikkede. ”Selvfølgelig er det det.” Hendes overbevisning gav ham nyt mod. ”Hør nu her,” fortsatte hun. ”Du er stærkere end Shinobu. Du er meget stærkere end mig. Du er sandsynligvis klogere end os begge. Der er bare nogle ting, du ikke er helt så god til.”

”Hvis det er formørkeren, du mener ...”

”Det er formørkeren, jeg mener. Vi er alle sammen bange for den.”

”Jeg blev ikke bare bange,” svarede John og genoplevede episoden i hovedet. ”Jeg kunne ikke røre mig, Quin. Jeg forestillede mig, at gnisterne lagde sig over mig ...”

”Stop.” Hun sagde det meget bestemt, og det gik op for John, at hans fortvivlelse var på vej op til overfladen igen. Han var nødt til at være fokuseret, ikke mindst i dag. ”Du har ikke lyst til at ende i pinsel og få dit eget sind vendt imod dig,” fortsatte hun. ”Selvfølgelig har du ikke det. Men du er nødt til at tænke på formørkeren som et våben på lige fod med ethvert andet våben. Vi bruger vores selvkontrol til at undvige den i kamp.”

”Min hjerne er en muskel, der altid står på spring,” svarede John med et citat fra Alistair, som var deres yndlingsinstruktør. ”Men ... jeg er bare ikke sikker på, at det virker for mit vedkommende, når der er en formørker med i spillet.”

”Prøv at koncentrere dig om det overordnede formål med vores træning,” sagde hun indfølelse, ”og om, hvor heldige vi er at have det som vores kald. At være Søger er større end både dig og mig, det er større end vores personlige angst.” Hendes tonefald blev mere og mere lidenskabeligt, som det ofte gjorde, når hun talte om emnet. ”Vi er en del af noget ... *enestående*. Jeg bliver nøjagtig lige så bange, men jeg bekæmper min frygt. Det handler ikke kun om formørkere, ved du nok. Du har brug for din selvkontrol, når du er i *Intetheden*. Ellers kommer du aldrig ud.”

Det gik op for John, at han havde ondt af hende. Hun var en pige med store drømme, født ind i den forkerte familie og i det forkerte århundrede. Jo, de var ganske rigtig en del af noget enestående, noget, der var større end dem selv, men han ville vælge nogle meget anderledes ord til at beskrive det med – ord som ”nådesløs” og ”brutal”. Briac var begge dele. John vidste, at hun skulle til *Intetheden* i nat, og videre endnu, når hun havde aflagt sin ed. Quin havde muligvis stadig ikke forstået, hvad det gik ud på, men det havde John. I det mindste havde hans mor været

ærlig over for ham, hvorimod Quins far ikke havde været ærlig over for hende.

Hvad ville hun tænke, når sandheden gik op for hende? At der engang havde været ædelmodige Søgere til, men at ædelhed ikke var Briacs stil? At hendes evner skulle bruges til et ganske andet formål?

Så blidt han kunne, spurgte han: ”Hvad tror du, du skal i nat, når du har aflagt din ed?”

”Briac sagde, at det bliver en opgave, hvor vi får brug for alle vores kundskaber.” Hun blev fjern i blikket. ”Uanset hvad det er, så føles det, som om hver eneste generation i min familie tusind år tilbage i tiden bare venter på, at jeg bliver en af dem,” sagde hun. ”Hele mit liv har haft kurs mod i dag.”

John kunne også mærke generationernes utålmodige træk, mens de ventede på, at han skulle aflægge eden. Han havde givet et løfte – *Skaf den tilbage, og lad dem bøde for det, de har gjort. Vores slægt skal komme til ære og værdighed.*

”Og hvad med athamen?” spurgte han sagte. Han udtalte det ”ATH-æh-men”.

Quin blev overrasket, akkurat som han havde forventet, hun ville blive, for John var endnu ikke blevet indviet i al den hemmelige viden, som Quin og Shinobu havde fået del i. Han så, hvordan hun granskede ham og spekulerede over, hvor han kendte ordet fra.

”Hvis du ved besked med den,” sagde hun, ”så ved du allerede halvdelen af alt det, du skal vide.”

”Jeg ved, at det er den, Briac tænker på, når han taler om ’den mest dyrebare genstand i hele menneskehedens historie’. Og jeg ved, det er en stendolk.”

”Selv jeg har kun *set* den, John. Og kun nogle få gange. Jeg har aldrig prøvet at bruge den.”

”Før i nat,” påpegede han.

”Før i nat.” Nu smilede hun og blev igen grebet af forventningsfuld spænding.

Langt væk kunne de høre høje og glade udbrud. Quin bukkede sig og kiggede ud gennem åbningen mellem træerne, og John lagde sig på knæ ved siden af hende. Fra denne vinkel kunne de lige akkurat kigge ud over fælleden. Råbene kom fra hytterne i den modsatte ende af engen. Det var Shinobu og hans far, der råbte op om, hvor godt Shinobu havde klaret sig i kampen. Alistair var muligvis hård og forknyt på træningsgulvet, men når han var sammen med sin søn i fritiden, var han den rene bamse.

John havde altid haft på fornemmelsen, at Shinobu var forelsket i Quin, men eftersom de på en eller anden led var fætter og kusine, havde det aldrig været aktuelt for Quin at nære andet end venskabelige følelser over for Shinobu. Og efterhånden som John havde fået Quin for sig selv, var det blevet nemmere for ham at være venlig over for Shinobu.

”De fejrer det,” hviskede John. ”Det burde vi også gøre.”

”Har du noget bestemt i tankerne?” spurgte hun kælent.

John trak hende langsomt ind til sig og kyssede hende. Denne gang satte hun sig ikke imod.

De havde altid afstået fra at gøre mere end det. Quin ventede. Hun havde eden, der skulle aflægges, og mindst et år endnu under sine forældres opsyn, før de ville regne hende for voksen. Men hun og John havde dagdrømt om teltture på den anden side af floden, eller et værelse på en kro et sted, en eller anden dag, når de endelig ville kunne give sig fuldt ud til hinanden.

Nu var der imidlertid noget, der var anderledes. Måske var det hendes forventninger til natten eller eftergløden fra sejren i eftermiddagens kamp, men John kunne mærke noget mere i den måde, hun kyssede ham på. *Hun elsker mig, tænkte han, og jeg elsker hende. Jeg vil have hende hos mig, også når hun har fået alting at vide.* Skovbunden var foret med mange års visne blade,

og John trak hende med ned på den bløde jord. ”Lad os gå hjem til min hytte,” hviskede han.

”Shh,” sagde hun og holdt forsigtigt hånden op til hans mund. ”Se.”

Inde fra den lille lysning kunne de se en skikkelse komme ud af skoven i retning mod dem. John trak Quin op at stå, så de var skjult bag grenene. Imens kom skikkelsen tæt nok på til, at de kunne se, hvem det var. Det var Unge Gru med en stribe døde kaniner over skulderen.

Ud fra hendes ansigt ville man gætte på, at hun var omkring fjorten år gammel, selvom Gruernes alder altid var vanskelig at bestemme. Unge Gru var ankommet til godset for et par måneder siden sammen med den anden Gru, ham, de kaldte Store Gru – en kraftig mand med et farligt udseende, som så ud til at være et sted i trediverne.

Briac havde ikke givet nogen entydig forklaring på, hvorfor Gruerne var kommet, men de var der tilsyneladende for at overvære edsaflæggelsen. Briac, som ellers ikke bukkede sig i støvet for nogen, virkede sært ærbødig over for Store Gru. Indbyrdes var lærlingene blevet enige om, at en Gru var en slags bedømmer af oplæringen som Søger, men med en baggrundshistorie, som de kun kunne gætte om, eftersom deres instruktører kun kom med vage antydninger.

Hvis Unge Gru var fjorten, var hun lille af sin alder. Hendes krop var så mager, at det tangerede underernæring, men hendes muskler fortalte en anden historie. De var som fine stålwirer, der holdt sammen på hendes spinkle krop. Hendes hår havde en kedelig leverpostejsfarve, men det var tykt og nåede næsten ned til taljen. Det så ud, som om det aldrig var blevet klippet og kun sjældent havde set en børste – som om hun fik alle sine soigneringstip af Store Gru, der tydeligvis ikke havde forstand på at opfostre piger.

Hun kom hen mod dem med den sære gang, som hun havde

tilfælles med Store Gru. Hendes bevægelser virkede langsomme, nærmest majestætiske, som en balletdanser i en særlig trist eller højtidelig passage i forestillingen. Og så, uden varsel, skiftede hun fuldkommen tempo. Mens de holdt øje med hende, lød der et fuglekald ude fra engen, og Unge Gru drejede hovedet så hurtigt, at de havde svært ved at følge bevægelsen med øjnene. Da hun havde bestemt, hvor lyden kom fra, fortsatte hun så støt og glidende som en marmorstatue, der var blevet vækket til live.

”Se nu her,” hviskede Quin så sagte, at John næsten ikke kunne høre hende, selvom hans hoved var lige ved siden af hendes. Uden en lyd trak hun en kniv op af bæltet. Hun ventede, indtil Gruen var gået ind i en solskinsplet, hvor hun ikke ville være i stand til at se bevægelser inde i skyggen. Så trak Quin armen tilbage og kastede af alle kræfter kniven efter Gruen.

Bladet skar behændigt gennem skyggerne med sigte lige foran Gruen, så hun selv ville træde direkte ind i dens bane, og den ville bore sig ind i hendes tinding.

Men sådan gik det ikke.

Unge Gru fortsatte sin adstadige gang, indtil kniven var næsten fremme ved hende. Så eksploderede bevægelsen i hendes krop. Hendes højre arm skød frem og greb kniven i luften. Hun snurrede rundt så hurtigt, at hun blev til et utydeligt slør mellem træerne, og slyngede kniven tilbage mod dem, næsten som en tordensky, der udskyder en lynkile. Den kom flyvende i så høj fart, at de kunne høre den hvisle i luften, og både John og Quin dukkede sig.

Kniven beskrev en perfekt bue fra Gruen, rundt om den lille klynge træer, og borede sig ind i træstammen, helt ind til skæftet, kun få centimeter fra stedet, hvor Quin stadig havde sin hånd.

”Godt kastet!” råbte Quin og vinkede til pigen. ”Måske kan du lære mig det en dag.”

Gruens blik gled langsomt hen over deres skjul, næsten som om hun selv på den afstand nærstuede dem. Der var noget

ved hendes blik, der gjorde dem ubehageligt til mode, og rent instinktivt trådte Quin og John et skridt væk fra hinanden, som om deres fortrolighed ikke kunne overleve hendes granskende blik. Unge Gru så ud, som om hun skulle til at sige noget, men det nåede hun aldrig.

En ny lyd genlød oven over skoven. Gruen og Quin og John kiggede op og fik øje på en luftbil, der med dybe vibrationer kredsede i luften og lagde an til landing på fælleden. En luftbil var så sjældent et syn på godset, at selv Gruen stirrede i adskillige sekunder på transportmidlet, før hun vendte om og fortsatte sin uforstyrrede gang.

John og Quin skyndte sig ud i skovbrynet og nåede lige akkurat at se en mand stige ud af fartøjet og gå hen mod Briacs hytte i den modsatte ende af engen. I samme øjeblik John fik øje på manden, satte han i løb langs træerne for at finde et bedre udkigspunkt.

Quin indhentede ham. ”Hvad er der?”

Den nyankomne vendte sig om et kort øjeblik og kiggede ud over godset. John holdt op med at løbe og stod stille. Var det bare noget, han bildte sig ind? Mandens ansigt virkede bekendt. Men sommetider, når han var langt væk fra mylderet i London og opholdt sig på godset i månedsvis, syntes han, at hvert eneste nye ansigt virkede bekendt.

”Det ved jeg ikke,” sagde han. ”Tror du, du kan finde ud af, hvem han er?”

”Jeg er sikker på, at Briac nok skal fortælle os det, hvis det er vigtigt.”

”Det er jeg ikke,” sagde John sagte. Han skævede til Quin og smilede skælmsk. ”Men hvis du er bange for at lytte ved dørene ...”

”Bange?” Hun puffede forarget til ham, og han så til sin glæde, at hun allerede kiggede mere interesseret på gæsten. Hvad Briac angik, ville John gerne have så få overraskelser som muligt. ”Hmm,” sagde hun. ”Jeg kigger forbi, hvis jeg finder ud af noget.”

Hun kyssede ham flygtigt på læberne. ”Jeg er sikker på, at Briac nok skal behandle dig ordentligt i aften. Han vil sikkert bruge hårde ord, men han vil ikke afbryde din træning. Selvfølgelig vil han ikke det.”

Med de ord løb hun ud over engen. John kunne allerede mærke, at han gruede for sit møde med Briac. Han kiggede efter Quin, der stormede af sted i retning af hytterne. Hendes mørke hår svingede, hendes krop var fuld af ynde – men det var ikke samme langsomme ynde som hos Unge Gru. Quin var fuld af liv.